



16 mrt. 1971

De gemeente Abbekerk stelde de trouwzaal ter beschikking aan de dakloze familie Huizer. Een tijdje kon er niet meer getrouwd worden. Juliana bleef hangen.

Foto: ANP

Onbillijk

Op papier leek vorderen simpel. De praktijk leerde al snel anders als B en W van hun bevoegdheid ook werkelijk gebruik maakten. We geven hierna twee voorbeelden die verhelderen waarom gemeenten kopschuw werden woonruimte te vorderen ten behoeve van urgente gevallen. In beide gevallen ging het om een konflikt tussen B en W. en een woningbouwvereniging.

De woningbouwverenigingen vinden dat er rekening moet worden gehouden met haar ledenlijst. Een aantal gemeenten vordert op soms vrij grote schaal woonruimte voor niet-leden in de huizen van woningbouwverenigingen, of voor laag op de lijst bungelende leden.

Van belang was daarom de uitspraak (in 1947, nog hetzelfde jaar waarin de wet tot stand kwam) van Gedeputeerde Staten van Utrecht in een beroep dat door de woningbouwvereniging „De Angstelstroom” te Abcoude werd gedaan inzake een vordering van woonruimte door het gemeentebestuur van Abcoude. De gemeente wijst de nummers 20, 37, 38, 39, 46, 50, 51 en 58 van de ledenlijst een aantal woningbouwoningen toe. Gedeputeerde Staten vatten de zaak van het eigendomsrecht principieel op, een eigendomsrecht dat volgens de Woonruimtetwet garandeert dat de eigenaar zijn bezit mag terugvorderen voor eigen woningbehoeften. Welnu, redeneren GS van Utrecht, er zijn geen argumenten die een onderscheid rechtvaardigen tussen een partikuliere ei-

genaar en de leden van een woningbouwvereniging „die toch als de gezamenlijke eigenaren van de woningen dier vereniging moeten worden beschouwd”. Zo’n onderscheid zou een achteruitstelling van de laatstbedoelde eigenaren zijn waarvan „de onbillijkheid, mede in aanmerking genomen de taak en werkzaamheden van een Woningbouwvereniging in het algemeen (volkshuisvestings-) belang, des te sterker spreekt”. Het besluit wordt teruggedraaid.

Voet bij stuk, verbittering

In 1953 haalt een tweede slepende vorderingskwestie, in Brabant, de pers. Wederom een konflikt tussen een woningbouwvereniging en het college van B. en W. Op 8 november 1952 bericht de bouwvereniging per brief dat een van haar woningen op 1 december leegkomt en zij deze graag aan een verenigingslid ziet toegewezen. Uitgerekend dezelfde dag vragen B. en W. de ledenlijst van de vereniging op. Twee dagen later deelt de wethouder mee dat B. en W. een eigen kandidaat hebben en op 12 november dat het verzoek van de vereniging is afgewezen. Is nu aan de eis van „overleg” voldaan? Nee, zegt de vereniging, we zijn voor voldongen feiten geplaatst. Ja, zeggen B. en W., we hebben immers op 8 november (de dag dat de vereniging haar brief op de post deed!) de ledenlijst opgevraagd en daarna nog een telefoongesprek gevoerd. B. en W. willen nu de woning vorderen. Ook de advieskommissie